

R O M Â N I A
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
CABINETUL PREȘEDINTELUI

Palatul Parlamentului

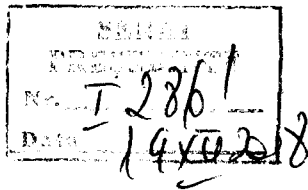
Calea 13 Septembrie nr.2, Intrarea B1, Sectorul 5, 050725, București, România

Telefon: (+40-21) 313.25.31; Fax: (+40-21) 312.54.80

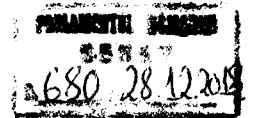
Internet: <http://www.ccr.ro> E-mail: pres@ccr.ro

Dosarul nr.2277A/2018

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURĂ JURISDICTIONALĂ
NR.10656 / 19 DEC 2018

Domnului
Călin Constantin Anton POPESCU-TĂRICEANU
Președintele Senatului

În conformitate cu dispozițiile art.16 alin.(2) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, vă trimitem, alăturat, în copie, sesizarea formulată de un număr de 92 de deputați aparținând Grupului parlamentar al Partidului Național Liberal și al Uniunii Salvați România cu privire la neconstituționalitatea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.90/2018 privind unele măsuri pentru operaționalizarea Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție.

Vă adresăm rugămintea de a ne comunica punctul dumneavoastră de vedere până la data de 9 ianuarie 2019 (inclusiv în format electronic *Word* la adresa de mail ccr-pdv@ccr.ro), ținând seama de faptul că dezbaterile Curții Constituționale vor avea loc la data de 16 ianuarie 2019.

Vă asigurăm, domnule Președinte, de deplina noastră considerație.

Prăsedinte,

Prof. univ. dr. Valer DORNEANU

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

Dosar nr.

2277A/2018

ROMANIA

Parlamentul României
Camera Deputaților
CABINET SECRETAR GENERAL

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURĂ JURISDIȚIONALĂ
NR. 10621 / 18 DEC 2018

București, 18.12.2018
Nr. 2/11469

Domnului

VALER DORNEANU

Președintele Curții Constituționale

Stimate domnule Președinte,

Vă trimitem, alăturat, sesizarea formulată de un număr de 92 de deputați aparținând Grupului parlamentar al Partidului Național Liberal și al Uniunii Salvați România referitoare la Legea pentru aprobarea Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 90/2018 privind unele măsuri pentru operaționalizarea Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție.

Cu deosebită considerație,

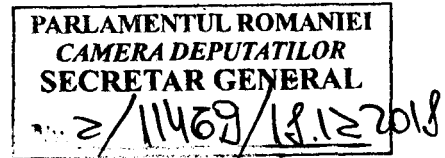
SECRETAR GENERAL

Silvia-Claudia MIHALCEA

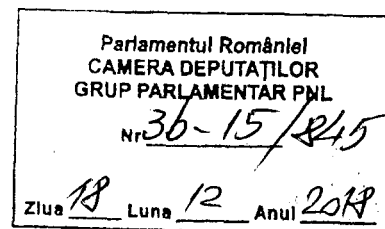
Parlamentul României
Camera Deputaților

Către,

Secretariatul General al Camerei Deputaților

Doamnei Silvia Claudia MIHALCEA

Doamnă Secretar General,

În temeiul prevederilor art. 146 lit. a) din Constituție. și în baza art. 15, alin. (1) din Legea 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, în numele semnatarilor, vă înaintăm *Sesizarea* la Curtea Constituțională cu privire la *Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.90/2018 privind unele măsuri pentru operaționalizarea Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție*, adoptată de Senat în ședința din data de 10 decembrie 2018.

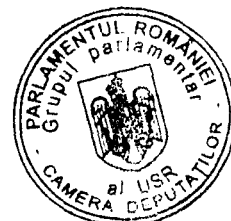
Lider Grup PNL

Raluca TURCAN

Lider Grup USR

Ilie Dan BARNA

Domnului Valer DORNEANU,
Președintele Curții Constituționale

Stimate Domnule Președinte,

În temeiul art. 146 lit. a) din Constituția României și al art. 11 lit. a) raportat la art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, parlamentarii menționați în anexă formulăm prezenta

SESIZARE DE NECONSTITUȚIONALITATE

cu privire la motive de neconstituționalitate ale Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.90/2018 privind unele măsuri pentru operaționalizarea Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție, adoptată de Senat în ședința din data de 10 decembrie 2018, prin care arătăm că această lege încalcă dispozițiile art. 1 alin. (4), art.1 alin.(5), art. 61 alin. (1), art. 115 alin. (4), art.115 alin.(6), art. 148 alin. (2) și (4) din Constituția României.

De asemenea, în temeiul dispozițiilor art. 267 din Tratatul privind Funcționarea Uniunii Europene („TFUE” sau „Tratatul”), formulăm

CERERE DE ÎNAINȚARE A UNOR ÎNTREBĂRI PRELIMINARE

prin care, în considerarea faptului că Parlamentul României a adoptat Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, vă solicităm:

a.) să înaintați Curții de Justiție a Uniunii Europene („CJUE”) întrebările preliminare mai jos formulate,

și

b.) să suspendați soluționarea sesizării noastre de neconstituționalitate până la pronunțarea unei hotărâri preliminare de către CJUE cu privire la întrebările formulate, pentru motivele mai jos arătate.

Situația de fapt,

În data de 10 octombrie 2018, Guvernul României adoptă Ordonanța de urgență a nr.90/2018 privind unele măsuri pentru operaționalizarea Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție, apoi, în data 15.10.2018, este înregistrat la Camera Deputaților pentru dezbateră și primește indicativul PL-x nr. 533/2018.

Obiectul de reglementare îl reprezintă stabilirea unor măsuri pentru operaționalizarea, până la data de 23 octombrie 2018, a Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție, astfel încât să fie respectate prevederile art.III alin.(1) din Legea nr.207/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr.304/2004 privind organizarea judiciară, evitându-se astfel afectarea procedurilor judiciare în cauzele care intră în competența secției, precum și crearea unui blocaj instituțional. Proiectul de Lege face parte din categoria legilor organice.

În data de 12.11.2018, Comisia specială comună a Camerei Deputaților și Senatului pentru sistematizarea, unificarea și asigurarea stabilității legislative în domeniul justiției a prezentat raportul asupra acestui proiect de lege, iar în 14.11.2018, proiectul de lege pentru aprobarea OUG nr. 90/2018 este adoptat de

Camera Deputaților (rezultat vot pentru=171, contra=90, abțineri=9, nu au votat=1), apoi a fost înaintat la Senat pentru dezbatere și adoptare, în calitate de cameră decizională.

În data de 19.11.2018, proiectul de lege este prezentat în Biroul permanent al Senatului cu indicativul L681, iar în 26 noiembrie a.c., Comisia specială comună a Camerei Deputaților și Senatului pentru sistematizarea, unificarea și asigurarea stabilității legislative în domeniul justiției depune raportul FAVORABIL.

În data de 10 decembrie a.c., raportul este înscris pe ordinea de zi și, în urma dezbaterilor, a fost adoptat de Senat. (voturi: DA= 77 NU=31 AB=0).

A.) Cererea preliminară

În temeiul dispozițiilor art. 267 din Tratatul privind Funcționarea Uniunii Europene („TFUE” sau „Tratatul”), formulăm **Cerere de înaintare a unor întrebări preliminare** prin care, în contextul în care Parlamentul României a adoptat Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, (devenită astfel lege ce urmează a fi transmisă spre promulgare), vă solicităm:

c.) să înaintați Curții de Justiție a Uniunii Europene („CJUE”) întrebările preliminare mai jos formulate,

și

d.) să suspendați soluționarea sesizării noastre de neconstituționalitate până la pronunțarea unei hotărâri preliminare de către CJUE cu privire la întrebările formulate, pentru motivele mai jos arătate.

Preliminar, arătăm că Raportul Comisiei Europene în cadrul MCV, dat publicității la data de 13.11.2018, a impus României 8 noi recomandări, între care:

a.) Referitor la Legile justiției,

suspendarea imediată a punerii în aplicare a legilor justiției și a ordonanțelor de urgențe subsecvente,

revizuirea legilor justiției, ținând seama pe deplin de recomandările formulate în cadrul MCV, precum și de recomandările Comisiei de la Veneția și ale GRECO.

”Înființarea, în temeiul legilor justiției modificate, a noii secții de anchetare a infracțiunilor comise de magistrați dă naștere unei îngrijorări deosebite în ceea ce privește lupta împotriva corupției, întrucât o nouă structură ar putea fi mai vulnerabilă în ceea ce privește independența decât a fost cazul până în prezent în ceea ce privește DNA, dat fiind că ar putea fi utilizată ca instrument suplimentar de intimidare a magistraților și de exercitare de presiuni asupra acestora. În plus, fiind un departament cu atribuții generale care acoperă toate categoriile de infracțiuni comise de magistrați, acestuia îi va lipsi, de asemenea, expertiza în ceea ce privește anchetarea infracțiunilor de corupție specifice, iar impactul ar fi amplificat dacă anchetarea tuturor persoanelor care au legătură cu un caz în care este implicat un magistrat nu ar mai intra în competența DNA.”

b.) Referitor la noua Secție specială din cadrul PICCJ, s-au reținut următoarele: *”...noua secție pentru investigarea infracțiunilor comise de magistrați. Crearea acestui nou serviciu ar putea fi percepută ca un instrument (suplimentar) pentru a exercita presiuni asupra judecătorilor. Justificarea aplicării unui tratament special în cazul magistraților în comparație cu alți funcționari publici nu a fost clarificată. În plus, Direcția Națională Anticorupție (DNA) are deja o experiență solidă în investigarea și urmărirea cazurilor de corupție din rândul magistraților.”*

”La 10 octombrie, Guvernul a adoptat o ordonanță de urgență cu privire la măsurile provizorii necesare pentru înființarea noii secții speciale de urmărire penală pentru investigarea magistraților. Ordonanța modifică ad interim normele și criteriile pentru numirea procurorului-șef, a procurorului-șef adjunct și a procurorilor din cadrul secției. Acest lucru a părut să intre în conflict cu unul dintre argumentele utilizate mai devreme în cursul anului pentru a-i liniști pe cei care criticau înființarea secției, și anume argumentul privind faptul că organizarea procedurii de numire ar intra în întregime în competența Consiliului Superior al Magistraturii și ar oferi garanții procedurale importante. În avizul său, Comisia de la Veneția a subliniat importanța garanțiilor procedurale, cum ar fi organizarea unui concurs bazat pe proiecte pentru postul de procuror general și implicarea plenului CSM (și anume, judecători și procurori) în procedura de numire. CSM a aplicat normele modificate prevăzute de ordonanța de urgență, iar președintele CSM a emis o declarație la 23 octombrie, dată la care secția a intrat în funcțiune”.

”Un prim motiv de îngrijorare se referă la legile justiției modificate. Pe lângă chestiunile problematice de natură generală descrise mai devreme, anumite prevederi creează o anumită îngrijorare în ceea ce privește lupta împotriva corupției. Legea nr. 304/2004

modificată privind organizarea judiciară creează o nouă secție a cărei responsabilitate exclusivă ar fi investigarea infracțiunilor comise de magistrați. Înființarea acestei noi secții a stârnit îngrijorarea că o nouă structură autonomă ar fi mai vulnerabilă în termeni de independență decât responsabilitățile actuale ale DNA în acest domeniu, întrucât ar putea să fie utilizată ca un mijloc suplimentar de intimidare și de exercitare a unei presiuni asupra magistraților. Ca departament care se ocupă de toate infracțiunile săvârșite de magistrați, acesta nu va dispune nici de expertiza orizontală a DNA în materie de infracțiuni legate de corupție, iar cercetarea referitoare la persoanele anchetate în cauze în care sunt implicați și magistrați poate să nu intre în sfera de competență a DNA. Susținătorii acestei schimbări au invocat deficiențe în activitatea DNA și anumite cazuri în care inculpații au fost achitați în instanță. Dar nu a fost publicată nicio analiză sau evaluare a impactului care să justifice afirmațiile privind deficiențele sistematice și preferința pentru o nouă structură. În recomandările lor, atât GRECO, cât și Comisia de la Veneția subliniază în mod clar necesitatea de a menține această competență în cadrul serviciului specializat în combaterea corupției (DNA), sugerând astfel că orice deficiențe ar putea fi soluționate nu prin crearea unei structuri separate a parchetului, ci prin asigurarea respectării unor garanții procedurale eficace.” (A se vedea Raportul tehnic care însoțește documentul RAPORT AL COMISIEI CĂTRE PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIU privind progresele înregistrate în România în cadrul mecanismului de cooperare și de verificare).

Ca urmare a nerespectării de către Statul român a acestor dispoziții, sesizarea de instanța națională a Curții de Justiție a Uniunii Europene devine principalul instrument juridic de constrângere în vederea neîncălcării obligațiilor privind Uniunea Europeană. Conform jurisprudenței consacrate a CJUE, un stat membru nu este exonerat de răspundere în cazul în care o încălcare a obligațiilor sale privind UE poate fi atribuită, în tot sau în parte, unor erori de interpretare sau de aplicare a normelor UE relevante, inclusiv de instanțele sale naționale. A se vedea Avizul 1/2009, Hotărârea din 12 noiembrie 2009, *Comisia/Spania* (C-154/08),¹ Hotărârea din 6 octombrie 2011, *Comisia/Italia*, C-302/09, Hotărârea din 22

¹ Prin hotărârea sa, Curtea de Justiție a constatat încălcarea de către un stat membru (i.e. Spania) a dreptului Uniunii, drept consecință a practicii contrare acestuia din urmă de la nivelul instanței supreme a aceluia stat (*Tribunal Supremo*). Decizia constituie cea dintâi consacrare explicită în jurisprudența Curții de Justiție a răspunderii statului pentru acțiunea instanțelor judecătorești, realitate care putea fi dedusă, însă, anterior din jurisprudența constantă a Curții. Pentru detalii, a se vedea *M. Șandru, M. Banu, D. Călin, Există sancțiuni pentru încălcarea obligației instanței naționale de efectuare a unei trimeri preliminare la Curtea de Justiție?*, în *Curierul judiciar* nr. 12/2014.

decembrie 2010, *Comisia/Italia*, C-304/09, Hotărârea din 29 martie 2012, *Comisia/Italia*, C-243/10.

Prima întrebare:

Mecanismul de cooperare și de verificare (MCV), instituit potrivit Deciziei 2006/928/CE a Comisiei Europene din 13 decembrie 2006, trebuie considerat un act adoptat de o instituție a Uniunii Europene, în sensul articolului 267 TFUE, act care poate fi supus interpretării Curții de Justiție a Uniunii Europene?

Motive:

Mecanismul de cooperare și de verificare (MCV) a fost instituit potrivit Deciziei 2006/928/CE a Comisiei Europene din 13 decembrie 2006, la momentul aderării României la Uniunea Europeană, pentru a remedia deficiențele reformei sistemului judiciar și pentru a combate corupția. De atunci, rapoartele MCV încearcă să contribuie la orientarea eforturilor autorităților române prin recomandări specifice și evaluează progresele realizate. Astfel cum a subliniat Consiliul,² în mod repetat, **MCV se va încheia atunci când vor fi îndeplinite în mod satisfăcător toate cele patru obiective de referință care se aplică României. Obiectivele de referință au fost definite la momentul aderării și acoperă aspecte esențiale pentru funcționarea unui stat membru – independența și eficiența sistemului judiciar, integritatea și lupta împotriva corupției.**

Crearea MCV poate fi considerată drept un semn pozitiv pentru respectarea *Criteriilor de la Copenhaga*, așa cum sunt cunoscute criteriile de eligibilitate ale UE, definite de Consiliu la Copenhaga, în iunie 1993. Aceste criterii sunt următoarele: stabilitatea instituțiilor care garantează democrația, statul de drept, drepturile omului și respectarea și protejarea minorităților; o economie de piață funcțională și capacitatea de a face față concurenței și forțelor pieței din cadrul UE; abilitatea de a-și asuma și de a pune în aplicare în mod eficace obligațiile asociate calității de stat membru, inclusiv obiectivele uniunii politice, economice și monetare.³

Conform **Raportului Comisiei către Parlamentul European și Consiliu privind progresele înregistrate de România în cadrul Mecanismului de cooperare și verificare din**

² A se vedea, spre exemplu, pagina web <http://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-7118-2016-INIT/ro/pdf> [consultată ultima dată la 9 decembrie 2018].

³ De asemenea, poate reprezenta un model pentru statele care vor deveni membre ale Uniunii Europene.

25 ianuarie 2017,⁴ ”[p]entru ca aceste obiective să fie îndeplinite, este nevoie de o combinație de măsuri legislative și instituționale. În plus, respectivele măsuri pot fi evaluate pe deplin numai verificându-se dacă efectele lor sunt resimțite în practică și dacă se poate considera că ele sunt încorporate în cadrul juridic și instituțional din România și că sunt ireversibile. În aceste condiții, cetățenii pot avea încredere că deciziile și practicile din România respectă pe deplin statul de drept și se constituie baza pe care se clădește încrederea reciprocă necesară pentru punerea efectivă în aplicare a dreptului UE. Reforma sistemului judiciar și lupta anticorupție au fost aspecte esențiale pentru societatea românească în ultimii zece ani. MCV are un rol important în România ca factor determinant al reformei, precum și ca instrument de evaluare a progreselor. Concluziile Comisiei și metodologia utilizată în cadrul MCV au fost sprijinite în mod constant de către Consiliu și au beneficiat de cooperarea și contribuțiile multor state membre. Cooperarea a fost consolidată și prin sprijinul specific acordat României prin intermediul fondurilor UE. Măsurile legislative și instituționale au dat roade în ceea ce privește rezultatele obținute, datorită angajamentului demonstrat de numeroși judecători și procurori, datorită activității de punere în aplicare desfășurate de miniștrii justiției și datorită bunei cooperări dintre autoritățile române și Comisie. Implicarea puternică a societății civile a fost, de asemenea, esențială pentru a încuraja reforma sistemului judiciar și măsurile concrete de combatere a corupției la toate nivelurile. În același timp, rapoartele MCV au continuat să sublinieze că există încă domenii în care continuarea reformei se dovedește dificilă – și care uneori au rezistat acesteia. Probleme de fond, cum ar fi punerea sub semnul întrebării a independenței sistemului judiciar și a autorității hotărârilor judecătorești și, uneori, încercările specifice de a se reveni la situația anterioară reformelor, au încetinit, în mod inevitabil, ritmul progreselor înregistrate în vederea atingerii obiectivelor MCV.”

Instituirea Mecanismului de cooperare și de verificare (MCV) a avut la bază art.37 și 38 din Tratatul privind aderarea Republicii Bulgaria și a României la Uniunea Europeană, semnat de România la Luxemburg la 25 aprilie 2005.

În baza art. 37 din Tratat, ”[i]n cazul în care Bulgaria sau România nu și-au îndeplinit angajamentele asumate în contextul negocierilor de aderare, determinând o perturbare semnificativă a bunei funcționări a pieței interne, inclusiv orice angajamente asumate în cadrul politicilor sectoriale care privesc activități economice cu efecte transfrontaliere, ori pericolul iminent al unei atare perturbări, Comisia poate să adopte, până la împlinirea unui termen de

⁴ Pentru detalii, pagina web https://ec.europa.eu/info/sites/info/files/com-2017-44_ro_1.pdf [consultată ultima dată la 9 decembrie 2018].

cel mult trei ani de la data aderării, la cererea motivată a unui stat membru sau din proprie inițiativă, regulamentele sau deciziile europene prin care sunt stabilite măsurile corespunzătoare. Măsurile sunt proporționale și se acordă prioritate acelor dintre ele care perturbă cel mai puțin funcționarea pieței interne și, după caz, aplicării mecanismelor sectoriale de salvagardare în vigoare. Asemenea măsuri de salvagardare nu pot fi utilizate ca mijloace arbitrare de discriminare sau de restrângere disimulată a comerțului dintre statele membre. Clauza de salvagardare poate fi invocată chiar și înainte de aderare în temeiul concluziilor urmării îndeplinirii angajamentelor asumate în negocieri, iar măsurile adoptate intră în vigoare la data aderării, cu excepția cazului în care acestea prevăd o dată ulterioară. Măsurile nu pot fi menținute mai mult decât este strict necesar și, în orice caz, sunt revocate la data la care angajamentul corespunzător este îndeplinit. Măsurile pot fi totuși aplicate dincolo de termenul prevăzut la alineatul de mai sus atât timp cât angajamentele corespunzătoare nu au fost îndeplinite. Ca răspuns la progresele realizate de noul stat membru în cauza în îndeplinirea angajamentelor sale, Comisia poate adapta în mod corespunzător măsurile luate. Comisia informează Consiliul cu suficient timp înaintea revocării regulamentelor și deciziilor europene prin care sunt stabilite măsurile de salvagardare și tine seama întocmai de orice observații formulate în acest sens de către Consiliu.”

De asemenea, potrivit art. 38 din Tratat, "[i]n cazul în care, în Bulgaria sau în România, exista deficiente semnificative sau un risc iminent privind apariția unor asemenea deficiențe în transpunerea, stadiul aplicării sau asigurarea respectării deciziilor-cadru sau oricăror altor angajamente, instrumente de cooperare și decizii privind recunoașterea reciprocă în domeniul dreptului penal în conformitate cu titlul VI din Tratatul privind Uniunea Europeană, directive și regulamente privind recunoașterea reciprocă în domeniul dreptului civil în conformitate cu titlul IV din Tratatul de instituire a Comunității Europene și legi sau legi-cadru europene adoptate în temeiul secțiunilor 3 și 4 din capitolul IV al titlului III din partea III a Constituției, Comisia poate să adopte, până la împlinirea unui termen de cel mult trei ani de la data aderării, la cererea motivată a unui stat membru sau din proprie inițiativă și după consultarea statelor membre, regulamentele sau deciziile europene de stabilire a măsurilor corespunzătoare și să precizeze condițiile și modalitățile în care aceste măsuri intră în vigoare. Măsurile pot lua forma suspendării provizorii a aplicării dispozițiilor și hotărârilor corespunzătoare în relațiile dintre Bulgaria sau România și oricare alt ori alte state membre, fără să aducă atingere continuării cooperării judiciare strânse. Clauza de salvagardare poate fi invocată chiar înainte de aderare în temeiul concluziilor urmării îndeplinirii angajamentelor asumate în negocieri, iar măsurile adoptate intră în vigoare la data aderării, cu excepția cazului în care acestea

prevăd o dată ulterioară. Măsurile nu pot fi menținute mai mult decât este strict necesar și, în orice caz, sunt revocate la data la care deficiențele sunt remediate. Măsurile pot fi totuși aplicate dincolo de termenul prevăzut la alineatul (1) atât timp cât aceste deficiențe subzistă. Ca răspuns la progresele realizate de noul stat membru în cauza în remedierea deficiențelor identificate, Comisia poate adapta în mod corespunzător măsurile luate, după consultarea statelor membre. Comisia informează Consiliul cu suficient timp înaintea revocării regulamentelor și deciziilor pentru stabilirea măsurilor de salvagardare și tine seama întocmai de orice observații formulate în acest sens de către Consiliu.”

În cauza C-258/14, Florescu și alții, prin hotărârea din 13 iunie 2017, EU:C:2017:448, CJUE a interpretat Memorandumul de înțelegere dintre Comunitatea Europeană și România, încheiat la București și la Bruxelles la 23 iunie 2009, constatând că trebuie considerat un act adoptat de o instituție a Uniunii Europene, în sensul articolului 267 TFUE, care poate fi supus interpretării Curții de Justiție a Uniunii Europene. Așadar, nu ar fi prima dată când CJUE ar interpreta un act încheiat de o instituție a Uniunii Europene cu un stat membru.

A doua întrebare:

Conținutul, caracterul și întinderea temporală a Mecanismului de cooperare și de verificare (MCV), instituit potrivit Deciziei 2006/928/CE a Comisiei Europene din 13 decembrie 2006, se circumscriu Tratatului privind aderarea Republicii Bulgaria și a României la Uniunea Europeană, semnat de România la Luxemburg la 25 aprilie 2005? Cerințele formulate în rapoartele întocmite în cadrul acestui Mecanism au caracter obligatoriu pentru Statul român?

Motive:

Până la soluția recentă reprezentată de Decizia nr. 104 din 6 martie 2018, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a României făcuse referire doar de două ori la Mecanismul de cooperare și verificare, respectiv prin Decizia nr. 2 din 11 ianuarie 2012 și Decizia nr. 1519 din 15 noiembrie 2011.

Decizia nr. 1.519 din 15 noiembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 21 alin. (1) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat⁵ constata lapidar următoarele aspecte:

”În același sens, Curtea apreciază, de asemenea, că dispozițiile menționate din codurile de procedură civilă și penală referitoare la abținere și recuzare sunt de natură să satisfacă și exigențele cuprinse în Decizia 2006/928/CE a Comisiei din 13 decembrie 2006 de stabilire a unui mecanism de cooperare și verificare a progresului realizat de România în vederea atingerii anumitor obiective de referință specifice în domeniul reformei sistemului judiciar și al luptei împotriva corupției, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene L 354, din 14 decembrie 2006, referitoare la existența, în toate statele membre, a unui sistem judiciar și administrativ imparțial, independent și eficient, înzestrat cu mijloace suficiente, între altele, pentru a lupta împotriva corupției. Astfel, obiectivul de referință constând în înființarea unei agenții pentru integritate cu responsabilități în domeniul verificării patrimoniului, al incompatibilităților și al conflictelor de interese potențiale, precum și cu capacitatea de a adopta decizii obligatorii care să poată duce la aplicarea unor sancțiuni disuasive nu presupune existența în sistemul normativ național a unor prevederi legale precum cea criticată în cauza de față. Tot astfel, nici obiectivul de referință privitor la garantarea unui proces judiciar mai transparent și mai eficient nu implică în mod necesar instituirea unei interdicții de felul celei vizate de prezenta excepție de neconstituționalitate.”

De asemenea, **Decizia nr. 2 din 11 ianuarie 2012** asupra obiecției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor și a Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii⁶ stabilea următoarele:

”În ceea ce privește aceste angajamente, Curtea constată că, prin Decizia 2006/928/CE a Comisiei Europene din 13 decembrie 2006 de stabilire a unui mecanism de cooperare și verificare a progresului realizat de România în vederea atingerii anumitor obiective de referință specifice în domeniul reformei sistemului judiciar și al luptei împotriva corupției, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene L 354 din 14 decembrie 2006, s-a reținut că au fost identificate de Comisie "chestiuni rămase nerezolvate, în special în ceea ce privește responsabilizarea și eficiența sistemului judiciar" din România. În Raportul Comisiei către Parlamentul European și Consiliu privind progresele realizate de România în cadrul

⁵ Publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 67 din 27 ianuarie 2012.

⁶ Publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 131 din 23 februarie 2012.

mecanismului de cooperare și verificare, din 20 iulie 2011, se reține la acest capitol că "România nu s-a angajat încă într-un proces de reformă aprofundată a sistemului disciplinar". Or, calitatea de membru al Uniunii Europene impune statului român obligația de a aplica acest mecanism și a da curs recomandărilor stabilite în acest cadru, în conformitate cu dispozițiile art. 148 alin. (4) din Constituție, potrivit cărora "Parlamentul, Președintele României, Guvernul și autoritatea judecătorească garantează aducerea la îndeplinire a obligațiilor rezultate din actele aderării și din prevederile alineatului (2)". Potrivit expunerii de motive, legea criticată dă expresie acestei obligații, prin reglementarea abaterilor pentru care judecătorii și procurorii răspund disciplinar și includerea în această categorie a faptelor prin care se încalcă îndatoririle specifice funcției ori se aduce atingere prestigiului funcției deținute. De asemenea, actul normativ dă curs recomandărilor de consolidare a capacității și a organizării Inspecției judiciare, precum și de continuare a procesului de reformă a acesteia."

A treia întrebare:

Articolul 2 din Tratatul privind Uniunea Europeană trebuie interpretat în sensul obligației statelor membre de a respecta criteriile statului de drept, solicitate și în rapoartele din cadrul Mecanismului de cooperare și de verificare (MCV), instituit potrivit Deciziei 2006/928/CE a Comisiei Europene din 13 decembrie 2006, în cazul înființării urgente a unei secții de parchet de anchetare exclusiv a infracțiunilor comise de magistrați, ce dă naștere unei îngrijorări deosebite în ceea ce privește lupta împotriva corupției și poate fi utilizată ca instrument suplimentar de intimidare a magistraților și de exercitare de presiuni asupra acestora?

și

A patra întrebare:

Articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf din Tratatul privind Uniunea Europeană trebuie interpretat în sensul obligației statelor membre de a stabili măsurile necesare pentru o protecție juridică efectivă în domeniile reglementate de dreptul Uniunii, respectiv prin înlăturarea oricărui risc legat de influența politică asupra cercetării penale a unor judecători, așa cum este cazul înființării urgente a unei secții de parchet de anchetare exclusiv a infracțiunilor comise de magistrați, ce dă naștere unei îngrijorări deosebite în ceea ce privește lupta împotriva corupției și poate fi utilizată ca instrument suplimentar de intimidare a magistraților și de exercitare de presiuni asupra acestora?

Motive:

Articolul 19 alineatul (1), care face parte din titlul III din Tratatul UE, intitulat „Dispoziții privind instituțiile”, prevede: „Curtea de Justiție a Uniunii Europene cuprinde Curtea de Justiție, Tribunalul și tribunale specializate. Aceasta asigură respectarea dreptului în interpretarea și aplicarea tratatelor. Statele membre stabilesc căile de atac necesare pentru a asigura o protecție jurisdicțională efectivă în domeniile reglementate de dreptul Uniunii.”

În titlul V din Tratatul UE, intitulat „Dispoziții generale privind acțiunea externă a Uniunii și dispoziții speciale privind politica externă și de securitate comună”, articolul 21 alineatul (1) primul paragraf din capitolul 1, intitulat „Dispoziții generale privind acțiunea externă a Uniunii”, prevede: „*Acțiunea Uniunii pe scena internațională are la bază principiile care au inspirat crearea, dezvoltarea și extinderea sa și pe care intenționează să le promoveze în lumea întreagă: democrația, statul de drept, universalitatea și indivizibilitatea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, respectarea demnității umane, principiile egalității și solidarității, precum și respectarea principiilor Cartei Organizației Națiunilor Unite și a dreptului internațional.*”

Controlul jurisdicțional al respectării ordinii juridice a Uniunii este asigurat, astfel cum rezultă din cuprinsul articolului 19 alineatul (1) TUE, de Curte și de instanțele statelor membre. În plus, Uniunea este o uniune de drept în care actele instituțiilor sale sunt supuse controlului conformității, în special cu tratatele, cu principiile generale de drept și cu drepturile fundamentale.

În baza art.2 din Tratatul privind Uniunea Europeană, ”Uniunea se întemeiază pe valorile respectării demnității umane, libertății, democrației, egalității, statului de drept, precum și pe respectarea drepturilor omului, inclusiv a drepturilor persoanelor care aparțin minorităților. Aceste valori sunt comune statelor membre într-o societate caracterizată prin pluralism, nediscriminare, toleranță, justiție, solidaritate și egalitate între femei și bărbați.”

Prin Hotărârea din 27 februarie 2018, pronunțată în cauza C-64/16, *Associação Sindical dos Juízes Portugueses*, ECLI:EU:C:2018:117, CJUE a stabilit următoarele:

*”42. Garanția independenței, inerentă misiunii instanței (a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 septembrie 2006, *Wilson*, C-506/04, EU:C:2006:587, punctul 49, Hotărârea din 14 iunie 2017, *Online Games și alții*, C-685/15, EU:C:2017:452, punctul 60, precum și Hotărârea din 13 decembrie 2017, *El Hassani*, C-403/16, EU:C:2017:960, punctul 40), se impune nu numai la nivelul Uniunii, în privința judecătorilor Uniunii și a avocaților generali ai Curții, astfel cum prevede articolul 19 alineatul (2) al treilea paragraf TUE, ci și la nivelul statelor membre, în privința instanțelor naționale.*

43. *Independența instanțelor naționale este în special esențială pentru buna funcționare a sistemului de cooperare judiciară constituit de mecanismul trimiterii preliminare prevăzut la articolul 267 TFUE, întrucât acest mecanism nu poate fi activat decât de un organism care are sarcina de a aplica dreptul Uniunii și care îndeplinește printre altele acest criteriu de independență.*

44. *Noțiunea de independență presupune în special ca organismul respectiv să își exercite funcțiile jurisdicționale în mod complet autonom, fără a fi supus vreunei legături ierarhice sau de subordonare și fără să primească dispoziții sau instrucțiuni, indiferent de originea lor, și să fie astfel protejat de intervenții sau de presiuni exterioare susceptibile să aducă atingere independenței de judecată a membrilor săi și să influențeze deciziile acestora (a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 septembrie 2006, Wilson, C-506/04, EU:C:2006:587, punctul 51, precum și Hotărârea din 16 februarie 2017, Margarit Panicello, C-503/15, EU:C:2017:126, punctul 37 și jurisprudența citată)."*

În cursul anilor 2017-2018 au fost adoptate trei modificări aduse legilor generic denumite "ale justiției", respectiv Legea nr. 303/2004 republicată privind statutul judecătorilor și procurorilor, Legea nr.304/2004 republicată privind organizarea judiciară și Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, toate republicate, apoi modificate și completate.

O parte însemnată dintre aceste modificări, criticate dur de Comisia Europeană pentru Democrație prin Drept a Consiliului Europei (Comisia de la Veneția) sau GRECO, sunt extrem de nocive pentru magistratură, fiind necesar să fie amânată sau suspendată aplicarea dispozițiilor în cauză, până la data revizuirii lor totale, ori, după caz, abrogarea acelor prevederi care sunt în vigoare. În principiu, puterea legislativă și puterea executivă din România trebuie să țină seama imediat de Avizul emis la 13 iulie 2018 de Comisia de la Veneția pentru a se evita distrugerea magistraturii. Acesta este lămuritor pentru respectarea standardelor statului de drept în România, în foarte multe aspecte referitoare la modificările aduse legilor justiției, și nu poate fi nesocotit la nesfârșit, evoluțiile publice recente punând în grav pericol independența justiției și parcursul Statului român în cadrul Uniunii Europene și al Consiliului Europei, așa cum au constatat anterior și Comisia Europeană și GRECO.

"Cerința independenței judecătorilor ține de substanța dreptului fundamental la un proces echitabil, care are o importanță esențială în calitate de garant al protecției ansamblului drepturilor conferite justițiabililor de dreptul Uniunii și al menținerii valorilor comune ale statelor membre prevăzute la articolul 2 TUE, în special a valorii statului de

drept.” (a se vedea vedea CJUE, Hotărârea din 25 iulie 2018, Minister for Justice and Equality - deficiențe ale sistemului judiciar, C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, punctul 48)

Cu toate că, prin Decizia nr. 33/2018, Curtea Constituțională a României a respins ca neîntemeiate criticile de neconstituționalitate referitoare la efectele pe care instituirea acestei noi structuri de parchet le generează asupra competențelor altor structuri deja existente, reglementarea unor norme care țin de statutul procurorului, crearea unui regim discriminatoriu, neîntemeiat pe criterii obiective și raționale, modul de reglementare a instituției procurorului șef al acestei secții sau competența procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție de a soluționa conflictele de competență ivite între structurile Ministerului Public, totuși, **prin Avizul nr.934 din 13 iulie 2018, CDL-PI(2018)007, Comisia Europeană pentru Democrație prin Drept a Consiliului Europei (Comisia de la Veneția) a sugerat reconsiderarea înființării unei secții speciale pentru anchetarea magistraților (ca alternativă, s-a propus folosirea unor procurori specializați, simultan cu măsuri de salvagardare procedurale eficiente).**

Crearea Secției speciale pentru cercetarea infracțiunilor din justiție din cadrul PÎCCJ permite redirecționarea a zeci de dosare de mare corupție, aflate pe rolul Direcției Naționale Anticorupție, prin simpla formulare a unor plângeri fictive împotriva unui magistrat, desființând pur și simplu o parte însemnată din activitatea DNA, apreciată constant de Rapoartele MCV.

Mecanismul de cooperare și de verificare a fost instituit la momentul aderării României la Uniunea Europeană în anul 2007, pentru a remedia deficiențele reformei sistemului judiciar și pentru a combate corupția. **Între angajamentele pe care România și le-a asumat prin aderarea la Uniunea Europeană,⁷ se remarcă demonstrarea sustenabilității și a ireversibilității progreselor în cadrul luptei împotriva corupției, ceea ce presupune întărirea instituțională a DNA.** Declarația adoptată de Adunarea Generală a Rețelei Partenerilor Europeni împotriva Corupției și Rețelei Europene a Punctelor de Contact Naționale (EPAC/EACN), care a avut loc la 20 noiembrie 2015, la Paris, relevă faptul că fenomenul corupției reprezintă o serioasă amenințare pentru dezvoltare și stabilitate, are consecințe negative la toate nivelurile de guvernare, subminează încrederea publică în democrație și impune factorilor de decizie europeni întărirea luptei împotriva corupției, în special introducerea unui schimb automat transfrontalier de informații financiare pentru investigarea faptelor de corupție, accesibil agențiilor/instituțiilor de aplicare a legii, stabilirea unui instrument corespunzător atât la nivel național, cât și transnațional, pentru protejarea martorilor

⁷ A se vedea COM (2006), Raport de monitorizare a stadiului pregătirii României și Bulgariei pentru statutul de membru UE.

cheie amenințați și a celor care denunță infracțiuni de corupție și intensificarea cooperării și a schimbului de informații dintre autoritățile anticorupție și structurile de supraveghere a poliției din Europa, prin utilizarea noului instrument de comunicare EPAC/EACN din cadrul Platformei pentru Experți Europol.

Prin urmare, demonstrarea sustenabilității și a ireversibilității progreselor în lupta împotriva corupției nu presupune scindarea parchetului specializat, cât timp rezultatele acestuia sunt apreciate și încurajate de Comisia Europeană, ci întărirea instituțională a acestuia.

Măsura de înființare a acestei secții afectează în mod direct o structură cu rezultate notabile (Direcția Națională Anticorupție), recunoscute chiar de către Comisia Europeană și alți parteneri externi. În ultimul său raport privind progresele înregistrate de România în cadrul Mecanismului de Cooperare și Verificare (noiembrie 2017), Comisia Europeană arată că „*în general, o evaluare pozitivă a progreselor realizate în cadrul obiectivului de referință nr. 3 (combaterea corupției la nivel înalt) se bazează pe o Direcție Națională Anticorupție independentă, care să fie în măsură să își desfășoare activitățile cu toate instrumentele pe care le are la dispoziție și să continue să înregistreze rezultate*”. În acest raport se arată că Direcția Națională Anticorupție a continuat să înregistreze rezultate în ciuda faptului că s-a confruntat cu o presiune puternică. Mai mult, Comisia Europeană arată că „*în cazul apariției unor presiuni cu efecte negative asupra luptei împotriva corupției, Comisia s-ar putea vedea obligată să reevalueze această concluzie*”.

Comisia de la Veneția a stabilit că *”Folosirea procurorilor specializați în astfel de cazuri [corupție, spălare de bani, trafic de influență etc.] a fost angajată cu succes în multe state. Infracțiunile în cauză sunt specializate și pot fi mai bine investigate și urmărite de personal specializat. În plus, investigarea acestor infracțiuni necesită foarte des persoane cu experiență specială în domenii foarte specifice. Cu condiția ca actele procurorului specializat să facă obiectul unui control judiciar adecvat, aduce multe beneficii și nu există obiecții generale față de un astfel de sistem.”* CDL-AD (2014)041, *Aviz interimar privind proiectul de lege privind Parchetul de Stat al Muntenegrului, par.17, 18 și 23*⁸

Prin urmare, crearea acestei secții subminează și folosirea procurorilor specializați [corupție, spălare de bani, trafic de influență etc.], nefiind o măsură proporțională cu orice scop posibil de urmărit.

⁸ A se vedea pagina web [http://www.venice.coe.int/webforms/documents/?pdf=CDL-AD\(2014\)041-e](http://www.venice.coe.int/webforms/documents/?pdf=CDL-AD(2014)041-e) [accesată ultima dată la 21 iulie 2018].

Prin Raportul *ad hoc* privind România (Regula 34) adoptat de Grupul de state împotriva corupției (GRECO), la cea de-a 79-a Reuniune Plenară (Strasbourg, 19-23 martie 2018), s-a indicat faptul că secția pare ca ”o anomalie în actuala structură instituțională, în special datorită (i) faptului că nu au existat date sau evaluări specifice care să demonstreze existența unor probleme structurale în justiție care să justifice o astfel de inițiativă; (ii) datorită modului în care este desemnată conducerea și a (iii) faptului că această secție nu ar avea la dispoziție anchetatori și instrumente de investigație adecvate, spre deosebire de alte organe de urmărire penală specializate. De asemenea, s-a subliniat faptul că acest organism ar fi supraîncărcat imediat datorită (proiectelor de) dispoziții care prevăd transferul imediat al multor cauze de la alte parchete, în timp ce numărul mic de personal nu este corespunzător pentru soluționarea acestora (15 în total conform proiectului de lege). Mai mult decât atât, această nouă secție va urmări infracțiunile chiar dacă sunt implicate alte persoane, împreună cu magistrații (de exemplu, funcționari publici, oficiali aleși, oameni de afaceri etc.), în conformitate cu formularea amendamentelor propuse la articolul 88¹ alineatul 11 din Legea nr. 304/2004. După cum au arătat mulți, aceasta ar putea conduce la conflicte de competență cu parchetele specializate existente (DNA, DIICOT, parchetele militare), chiar dacă autoritățile amintesc că astfel de conflicte sunt în mod normal soluționate de Procurorul General. Mai important, există și temeri că această secție ar putea fi ușor utilizată în mod abuziv pentru a se elimina cauzele tratate de parchetele specializate sau pentru a interfera în cauzele importante, sensibile, în cazul în care reclamațiile împotriva unui magistrat au fost depuse incidental în acea cauză, deoarece ar intra automat în competența noii secții (situație în care ar trebui să se ia o decizie de disjungere a cauzei conform normelor generale de procedură penală în materia conexării / disjungerii cauzelor, pentru ca aceasta să rămână la procurorii competenți inițial). ”

Anual se înregistrează mii de sesizări fictive împotriva magistraților, în care trebuie efectuat un minim de anchetă. În prezent aceste sesizări sunt cercetate de un număr de peste 150 de procurori din cadrul a 19 unități de parchet (PCA, PÎCCJ, DIICOT și DNA). Este evident că acei 15 procurori din cadrul noii secții vor fi depășiți de volumul de activitate.⁹ Limitarea numărului de procurori la 15, prin lege, contravine chiar

⁹ Numirea procurorului șef se va face de Plenul CSM în urma unui „conkurs” care constă în prezentarea unui proiect în fața unei comisii din care fac parte 3 judecători numiți de Secția pentru judecători și un procuror numit de Secția pentru procurori iar ceilalți 14 procurori sunt selectați în urma unui „conkurs” constând într-un interviu susținut în fața unei comisii din care face parte procurorul-șef al secției și 3 judecători numiți de Secția pentru judecători și un procuror numit de Secția pentru procurori. Astfel, numirea procurorilor, inclusiv în funcția de conducere a secției, este controlată total de Secția pentru judecători, acest fapt fiind în antiteză cu clamata necesitate a separării carierelor în magistratură, unul

rolului Ministerului Public, legiuitorul creând o structură deosebit de suplă prin raportare la competențele atribuite și prin raportare la importanța cauzelor pe care le instrumentează și fragilizează buna funcționare și chiar independența funcțională a Secției pentru Investigarea Infraacțiunilor din Justiție. Având în vedere numărul mare de sesizări împotriva magistraților, în care organele de cercetare penală trebuie să efectueze minime cercetări, chiar și în cazul celor nefondate, și faptul că în prezent aceste sesizări sunt cercetate de către un număr de peste 150 de procurori din cadrul a 19 unități de parchet (Parchetele de pe lângă Curțile de Apel, Parchetul de pe lângă Înalte Curte de Casație și Justiție, DIICOT și DNA), este evident că va fi afectată calitatea activității de urmărire penală a procurorilor din cadrul Secției pentru Investigarea Infraacțiunilor din Justiție și rolul constituțional al Ministerului Public.

Competența Secției pentru Investigarea Infraacțiunilor din Justiție este una personală, vizând atât magistrații, cât și alte persoane cercetate alături de aceștia în respectivele cauze. În plus, procurorii din această secție vor trebui să instrumenteze orice tip de infraacțiune, atât timp cât aceasta este săvârșită de o persoană având calitatea menționată de lege. Disponerea structurii unice în Municipiul București, unde cei 15 procurori își vor desfășura activitatea, presupune obligarea magistraților cercetați la un efort mult mai mare față de alte categorii de persoane: deplasarea pe distanțe mari la audieri în timpul programului de lucru, în altă localitate, suportarea de cheltuieli excesive, aspecte de natură să afecteze chiar buna organizare a apărării de către respectivul magistrat. Mai mult, modalitatea de numire a procurorului-șef, dar și cea a celorlalți 14 procurori pentru care proba interviului are o pondere de 60%, nu prezintă suficiente garanții pentru un proces de selecție derulat într-un mod imparțial, aspect de natură să se reflecte și în derularea activității acestei secții.

Garantarea independenței, inerentă misiunii de a judeca, este solicitată nu numai la nivelul Uniunii, pentru judecătorii Uniunii și avocații generali ai Curții, astfel cum se prevede la articolul 19 alineatul (2) al treilea paragraf TUE, dar și la nivelul statelor membre ale Uniunii Europene, pentru instanțele naționale.

Apreciem că instanța de trimitere trebuie să solicite CJUE să pronunțe o hotărâre preliminară în procedura accelerată.

din motivele pentru care au fost adoptate aceste legi. A se vedea, pe larg, Bogdan Pîrlog, *Principalele aspecte de natură a afecta grav sistemul judiciar*, studiu disponibil la pagina web <http://www.forumuljudecatorilor.ro/index.php/archives/3122> [accesată ultima dată la 21 iulie 2018].

Potrivit art. 105 din Regulamentul de procedură al CJUE, la cererea instanței de trimitere sau, cu titlu excepțional, din oficiu, președintele Curții poate, după ascultarea judecătorului raportor și a avocatului general, în cazul în care natura cauzei impune examinarea acesteia în termen scurt, să decidă judecarea trimiterii preliminare potrivit procedurii accelerate care derogă de la prevederile prezentului regulament.

În prezenta cauză, urgența este justificată prin natura cauzei, care necesită luarea unei decizii imediate exigențele statului de drept neputând fi condiționate de termene îndelungate, în care se pot produce prejudicii ireparabile.

B.) Sesizarea de neconstituționalitate

I.) MOTIVE EXTRINSECI DE NECONSTITUȚIONALITATE

I.1) Încălcarea a art. 115 alin. (4) din Constituție.

a.) În ceea ce privește Art. I din OUG nr.90/2018, adică modificarea Art.88² alin. (3) din Legea nr.304/2004 : „, Secția pentru investigarea infracțiunilor din justiție funcționează cu un număr maxim de 15 procurori.”(forma inițială) în „(3) Secția pentru investigarea infracțiunilor din justiție funcționează cu un număr de ~~maximum~~ 15 posturi de procuror.”, nu există nicio referire la nevoia modificării acestei norme juridice prin intermediul adoptării acestei OUG, așadar Guvernul încalcă obligația constituțională de a motiva urgența în chiar „cuprinsul acesteia”!

Conform art.115 alin. (4) din Constituția României „*Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență numai în situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată, având obligația de a motiva urgența în cuprinsul acestora*”.

Subliniem faptul că emitentul ordonanței de urgență **nici măcar nu se referă**, nu pomenește despre textul normativ modificat prin prevederile mai sus arătate ale acestei ordonanțe de urgență. Așadar, Guvernul **nici măcar nu încearcă să motiveze existența urgenței**. Procedând astfel, acesta încalcă norma constituțională prevăzută la art. 115 alin.(4) teza finală, încălcând, totodată, și prevederea de la **art. 1 alin.(5)** .

De asemenea, nerespectând normele constituționale care prevăd delegarea legislativă, puterea executivă încalcă atribuția esențială a puterii legislative, încălcând principiul separației și echilibrului puterilor în cadrul democrației constituționale, ordonanța de urgență fiind adoptată cu încălcare **art. 1 alin. (4)** din Constituție.

b.) Raportându-ne la întreg conținutul OUG 90/2018, formulăm criticile de mai jos:

Conform art. 61 alin. (1) din Constituție, „*Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării*”, în timp ce Guvernul, potrivit art. 102 alin. (1) din Constituție, „*asigură realizarea politicii interne și externe a țării și exercită conducerea generală a administrației publice*”, prin implementarea programului său de guvernare acceptat de către legiuitor odată cu acordarea votului de investitură a executivului.

Așadar, regula generală consacrată de Legea fundamentală este aceea că numai Parlamentul reglementează la nivel primar relațiile sociale, prin adoptarea legilor ordinare, organice și constituționale, iar Guvernul adoptă acte normative secundare, de organizare a executării legilor și de executare în concret a acestora, care poartă denumirea de hotărâri. Însă, articolul 115 din Constituție instituie o excepție notabilă de la această regulă, sub forma delegării legislative, instituție care permite în anumite condiții abilitarea Guvernului pentru a adopta două categorii de acte normative cu putere de lege, respectiv ordonanțele simple și ordonanțele de urgență.

În ceea ce privește ordonanțele simple, acestea pot fi adoptate numai în baza unei legi de abilitare prin care sunt stabilite în mod obligatoriu perioada de abilitare și domeniile de reglementare, motiv pentru care se consideră că în această situație delegarea legislativă emană de la Parlament. Cât despre ordonanțele de urgență, acestea pot fi adoptate în orice situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată, cu obligația de motivare a urgenței în cuprinsul lor, motiv pentru care unii specialiști consideră că în acest caz delegarea legislativă provine direct din Constituție, iar alții apreciază că Guvernul dispune de o competență proprie în virtutea căreia este îndrituit să legifereze ori de câte ori interesul public se află în pericol, sub controlul *a posteriori* al Parlamentului.

Anterior revizuirii din anul 2003, fostul art. 114 din Constituție prevedea la alin. (1) teza întâi că „În cazuri excepționale, Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență”. În prezent, actualul art. 115 din Constituție este formulat în termeni ceva mai restrictivi, statuând că „Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență numai în situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată, având obligația de a motiva urgența în cuprinsul acestora”.

Chiar și în jurisprudența din perioada în care s-a aflat în vigoare forma inițială a Constituției, Curtea Constituțională a statuat despre „cazul excepțional” că acesta este definit în raport cu *"necesitatea și urgența reglementării unei situații care, datorită circumstanțelor sale excepționale, impune adoptarea de soluții imediate, în vederea evitării unei grave atingeri aduse interesului public"* (Decizia nr. 65/1995), respectiv că de esența acestuia este caracterul obiectiv, *"în sensul că existența sa nu depinde de voința Guvernului care, în asemenea împrejurări, este constrâns să reacționeze prompt pentru apărarea unui interes public pe calea ordonanței de urgență"* (Decizia nr. 83/1998). Invocăm, de asemenea, și Decizia nr.34/1998.

Invocăm, de asemenea, practica relevantă a Curții Constituționale, unele Decizii CCR pronunțate ulterior datei revizuirii Constituției României – Decizia nr.15/2000, Decizia nr.255/2005, Decizia nr.258/2006, Decizia nr.761/2014, Decizia nr.859/2015, precum cităm și din Decizia nr. 361/2016 : „...*existența unei situații extraordinare, reglementarea acesteia să nu poată fi amânată și urgența să fie motivată în cuprinsul ordonanței. 26. Examinând punctual cele trei condiții, Curtea a reținut că situațiile extraordinare exprimă un grad mare de abatere de la obișnuit sau comun și au un caracter obiectiv, în sensul că existența lor nu depinde de voința Guvernului, care, în asemenea împrejurări, este constrâns să reacționeze prompt pentru apărarea unui interes public pe calea ordonanței de urgență (a se vedea mutatis mutandis Decizia nr.83 din 19 mai 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.211 din 8 iunie 1998).*...”

Referitor la semnificația sintagmei „... a căror reglementare nu poate fi amânată”, Curtea Constituțională a reținut în jurisprudența sa mai recentă¹⁰ că Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență numai atunci când **sunt întrunite în mod cumulativ următoarele trei**

¹⁰ Decizia nr. 255/2005, Decizia nr. 761/2014, Decizia nr. 859/2015, Decizia nr. 361/2016, etc.

condiții: (i) existența unei situații extraordinare; (ii) reglementarea acesteia să nu poată fi amânată; (iii) urgența să fie motivată în cuprinsul ordonanței.

Ținând cont de faptul că, din punct de vedere formal, urgența măsurilor introduse a fost motivată în cuprinsul OUG nr. 90/2018, vom analiza în cele ce urmează dacă la adoptarea acesteia Guvernul a respectat celelalte două condiții obligatorii, respectiv existența unei situații extraordinare și imposibilitatea amânării reglementării acesteia.

În speță, preambulul ordonanței de urgență care face obiectul prezentei semnalează faptul că, potrivit art. III alin. (1) din Legea nr. 207/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, „*Secția pentru investigarea infracțiunilor din justiție începe să funcționeze în termen de 3 luni de la data intrării în vigoare a prezentei legi*” (n.r. 23 iulie 2018), respectiv la data de 23 octombrie 2018.

Se mai arată că, până la data adoptării actului normativ (n.r. 10 octombrie 2018), Consiliul Superior al Magistraturii nu a finalizat procedura de operaționalizare a Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție, iar legea în vigoare nu conține norme tranzitorii cu privire la modul concret de realizare a acestei proceduri în cazul depășirii termenului stabilit prin Legea nr. 207/2018.

În privința efectelor acestei situații se menționează că, începând cu data de 23 octombrie 2018, Direcția Națională Anticorupție și celelalte parchete își pierd competența de a efectua urmărirea penală a infracțiunilor săvârșite de judecători și procurori, iar această situație ar afecta în mod grav procedurile judiciare în cauzele care intră în competența Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție, existând riscul creării un blocaj instituțional.

În fine, se propune ca soluție adoptarea unor măsuri legislative urgente care să reglementeze o procedură derogatorie de la art. 88³-88⁵ din Legea nr. 304/2004, în vederea numirii provizorii a procurorului-șef, a procurorului-șef adjunct și a cel puțin unei treimi din

procurorii Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție, astfel încât operaționalizarea acestei structuri să se producă în termenul stabilit prin lege, respectiv 23 octombrie 2018.

În legătură cu prima condiție, constatăm că situația prezentată de Guvern ca fiind extraordinară nu exprimă *"un grad mare de abatere de la obișnuit sau comun"*, așa cum s-a stabilit prin jurisprudența Curții Constituționale, deoarece în practică au existat nenumărate termene de aplicare a unor prevederi legale care nu au putut fi respectate, fie din cauză că acestea au fost nerealist de scurte în raport cu posibilitățile de evoluție în direcția implementării, fie din cauze mai mult sau mai puțin imputabile autorităților publice chemate să execute în concret normele primare respective. Un exemplu notoriu în acest sens este cel al dispozițiilor Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă privind cercetarea procesului și dezbaterea fondului în camera de consiliu, care au fost prorogate de mai multe ori.

De asemenea, considerăm că situațiile **de fapt** a căror origine rezidă exclusiv în texte de lege nerealiste, inoportune sau deficitar redactate nu pot fi calificate ca fiind excepționale în sensul art. 115 alin. (4) din Constituție, fiind necesar să intervină cel puțin un element exterior și imprevizibil, pe care Parlamentul și/sau Guvernul să nu fi fost în măsură să-l anticipeze în condițiile manifestării unui grad rezonabil de diligență. Ori, prin dispozițiile art. 88³-88⁵ din Legea nr. 304/2004, Consiliul Superior al Magistraturii a fost obligat să execute un număr considerabil de operațiuni în vederea operaționalizării Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție, unele dintre acestea de mare complexitate (ex. elaborarea și aprobarea unui regulament conținând procedurile de numire, continuare a activității și revocare din funcțiile de conducere și execuție din cadrul secției), astfel că **nerespectarea termenului de 3 luni era în mod evident o ipoteză previzibilă, dacă nu chiar inevitabilă.**

Totodată, învederăm că împrejurarea supusă analizei nu reprezintă o situație de urgență în sensul definiției pe care însuși Guvernul, la art. 2 lit. a) din OUG nr. 21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență, a acordat-o acestei sintagme, respectiv *"evenimente excepționale, cu caracter nonmilitar, care amenință viața sau sănătatea persoanei, mediul înconjurător, valorile materiale și culturale, iar pentru restabilirea stării de normalitate sunt necesare adoptarea de măsuri și acțiuni urgente, alocarea de resurse*

specializate și managementul unitar al forțelor și mijloacelor implicate" definiție pe care Curtea Constituțională a citat-o și de care a ținut cont în Decizia nr. 255/2005.

Ori, potrivit Curții Constituționale, *„inexistența sau neexplicarea urgenței reglementării situațiilor extraordinare [...] constituie în mod evident o barieră constituțională în calea adoptării de către Guvern a unei ordonanțe de urgență [...]. A decide altfel înseamnă a goli de conținut dispozițiile art.115 din Constituție privind delegarea legislativă și a lăsa libertate Guvernului să adopte în regim de urgență acte normative cu putere de lege, oricând și - ținând seama de împrejurarea că prin ordonanță de urgență se poate reglementa și în materii care fac obiectul legilor organice - în orice domeniu”* (Decizia nr. 258/2006).

În legătură cu a doua condiție, menționăm că motivarea urgenței evidențiază rațiunea și utilitatea reglementării, nu însă și existența unei situații extraordinare a cărei reglementare nu poate fi amânată, pe care mai degrabă o proclamă, fără a o motiva, potrivit exigenței textului constituțional de referință.

Guvernul nu a indicat care ar fi fost interesul public lezat, în ce ar fi constat prejudiciile, care ar fi fost persoanele vătămate, etc., aspecte esențiale menite să demonstreze că remediarea situației prin lege ar fi produs consecințe grave, cauzate de durata mai îndelungată a adoptării acestor acte normative, iar singura modalitate de a evita un asemenea scenariu era adoptarea unei ordonanțe de urgență.

Având în vedere că între data adoptării ordonanței de urgență și data expirării termenului legal de 3 luni au fost aproximativ 13 zile, Parlamentul ar fi putut adopta o lege cu procedură de urgență, în timp util sau cu o minimă depășire a perioadei de referință, prin care să proroge data activării Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție sau chiar să abroge art. 88¹-88⁹ din Legea nr. 304/2004, conform recomandării din cel mai recent raport MCV, soluție care ar fi pus capăt oricăror probleme.

În acest context, necesitatea prevenirii sistării temporare a procedurilor judiciare în anumite cauze penale, prin care Guvernului a încercat să-și justifice opțiunea de operaționalizare a Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție prin adoptarea mai multor măsuri derogatorii de ocupare provizorie a unor funcții de conducere și de execuție în cadrul acestei structuri, apare mai degrabă ca un element de oportunitate decât ca o situație extraordinară a cărei reglementare nu poate fi amânată.

Or, prin Decizia nr. 361/2016, Curtea Constituțională a stabilit că „*Invocarea elementului de oportunitate, prin definiție de natură subiectivă, căruia i se conferă o eficiență contributivă determinantă a urgenței, ceea ce, implicit, îl convertește în situație extraordinară, impune concluzia că aceasta nu are, în mod necesar și univoc, caracter obiectiv, ci poate da expresie și unor factori subiectivi, de oportunitate (...). Întrucât însă asemenea factori nu sunt cuantificabili, afirmarea existenței situației extraordinare, în temeiul lor sau prin convertirea lor într-o asemenea situație, conferă acesteia un caracter arbitrar, de natură să creeze dificultăți insurmontabile în legitimarea delegării legislative. S-ar ajunge, astfel, ca un criteriu de constituționalitate — situația extraordinară —, a cărui respectare este prin definiție supusă controlului Curții, să fie, practic, sustras unui atare control, ceea ce ar fi inadmisibil*”.

I.2) Încălcarea art. 115 alin. (6) și a art. 1 alin. (4) din Constituție

Potrivit art. 115 alin. (6) din Constituție, "*Ordonanțele de urgență nu pot fi adoptate în domeniul legilor constituționale, nu pot afecta regimul instituțiilor fundamentale ale statului, drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Constituție, drepturile electorale și nu pot viza măsuri de trecere silită a unor bunuri în proprietate publică*".

Conform art. 131 alin. (1) și (2) din Constituție, "*(...) Ministerul Public reprezintă interesele generale ale societății și apără ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor*", exercitându-și atribuțiile "*prin procurori constituiți în parchete, în condițiile legii*". Prin însuși rolul său, **Ministerul Public face parte din instituțiile fundamentale ale**

statului, fapt deopotrivă confirmat de statutul constituțional al acestuia, ca și de împrejurarea că organizarea și funcționarea sa, adică regimul său juridic, se reglementează, potrivit art. 73 alin. (3) lit. l) din Constituție, prin lege organică.

Întrucât Secția pentru investigarea infracțiunilor din justiție a fost constituită, potrivit art. 88¹-88⁹ din Legea nr. 304/2004, ca structură din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, este evident că orice ordonanță de urgență care ar reglementa organizarea și funcționarea acesteia ar afecta mai mult sau mai puțin regimul unei instituții fundamentale a statului.

Prin urmare, în ceea ce privește OUG nr. 90/2018, considerăm că sunt pe deplin aplicabile, *mutatis mutandis*, următoarele considerente reținute de Cărea Constituțională prin Decizia nr. 544/2006: *„reglementarea pe calea ordonanțelor și a ordonanțelor de urgență constituie, așa cum se prevede expres în art. 115 din Constituție, o atribuție exercitată de Guvern în temeiul delegării legislative, iar depășirea limitelor acestei delegări, stabilite prin însuși textul Constituției, reprezintă o imixtiune nepermisă în competența legislativă a Parlamentului, altfel spus, o violare a principiului separației puterilor în stat”*.

I.3) Încălcarea art. 148 alin. (2) și (4) din Constituție

Potrivit art. 148 din Constituție, *“(2) Ca urmare a aderării, prevederile tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, precum și celelalte reglementări comunitare cu caracter obligatoriu, au prioritate față de dispozițiile contrare din legile interne, cu respectarea prevederilor actului de aderare. (4) Parlamentul, Președintele României, Guvernul și autoritatea judecătorească garantează aducerea la îndeplinire a obligațiilor rezultate din actul aderării și din prevederile alineatului (2).”*

Aceste prevederi, incluse cu ocazia revizuirii Constituției în anul 2003, reprezintă garanții de ordin instituțional pentru îndeplinirea obligațiilor asumate prin actul de aderare, care limitează în mod implicit suveranitatea națională. În esență, obligațiile respective se referă la participarea efectivă și activă a României la integrarea europeană, la construcția sa instituțională și juridică, precum și la asumarea conștientă și deplină a obligațiilor ce rezultă din întreaga ordine normativă europeană. Toate cele trei puteri ale statului sunt ținute să contribuie, în limita competențelor ce le sunt atribuite prin Constituție, la eficiența respectare și punere în aplicare a sistemului normativ european.

Printre consecințele subsecvente aderării României la Uniunea Europeană se numără și Mecanismul de Cooperare și Verificare ("MCV"), instituit în anul 2007 pentru a remedia deficiențele din reforma sistemului judiciar și din lupta împotriva corupției și crimei organizate. Prin Decizia nr. 2/2012, la fel ca și prin Decizia 1519/2011, Curtea Constituțională a reținut că, prin faptul că are calitatea de membru al Uniunii Europene, statului român îi revine obligația de a aplica MCV și a da curs recomandărilor stabilite în acest cadru, în conformitate cu dispozițiile art. 148 alin. (4) din Constituție.

În cel mai recent raport emis în cadrul MCV la data de 13.11.2018, Comisia Europeană a recomandat expres României *"suspendarea imediată a punerii în aplicare a legilor justiției și a ordonanțelor de urgențe subsecvente"*, precum și *"revizuirea legilor justiției, ținând seama pe deplin de recomandările formulate în cadrul MCV, precum și de recomandările Comisiei de la Veneția și ale GRECO"*.

Invocăm Decizia CCR nr. 1.519 din 15 noiembrie 2011, decizie care constata următoarele aspecte:

"În același sens, Curtea apreciază, de asemenea, că dispozițiile menționate din codurile de procedură civilă și penală referitoare la abținere și recuzare sunt de natură să satisfacă și exigențele cuprinse în Decizia 2006/928/CE a Comisiei din 13 decembrie 2006 de stabilire a unui mecanism de cooperare și verificare a progresului realizat de România în vederea atingerii anumitor obiective de referință specifice în domeniul reformei sistemului judiciar și al luptei împotriva corupției, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene L 354, din 14 decembrie 2006, referitoare la existența, în toate statele membre, a unui sistem judiciar și

administrativ imparțial, independent și eficient, înzestrat cu mijloace suficiente, între altele, pentru a lupta împotriva corupției...”

De asemenea, invocăm și Decizia nr. 2 din 11 ianuarie 2012 care stabilea următoarele:

*”În ceea ce privește aceste angajamente, Curtea constată că, prin Decizia 2006/928/CE a Comisiei Europene din 13 decembrie 2006 de stabilire a unui mecanism de cooperare și verificare a progresului realizat de România..., s-a reținut că au fost identificate de Comisie ”chestiuni rămase nerezolvate, în special în ceea ce privește responsabilizarea și eficiența sistemului judiciar” din România. În Raportul Comisiei către Parlamentul European și Consiliu privind progresele realizate de România în cadrul mecanismului de cooperare și verificare, din 20 iulie 2011..., **legea criticată dă expresie acestei obligații** (de respectare a recomandărilor MCV- completare a petentului!), prin reglementarea abaterilor pentru care judecătorii și procurorii răspund disciplinar și includerea în această categorie a faptelor prin care se încalcă îndatoririle specifice funcției ori se aduce atingere prestigiului funcției deținute. De asemenea, **actul normativ dă curs recomandărilor de consolidare a capacității și a organizării Inspecției judiciare, precum și de continuare a procesului de reformă a acesteia.**”*

În acest context, întrucât OUG nr. 90/2018 reglementează operaționalizarea rapidă a Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție, faptul că măsurile adoptate contravin în mod evident recomandărilor menționate mai sus prezintă relevanță constituțională din perspectiva exigențelor de ordin substanțial și procedural impuse de prevederile art. 148 alin. (2) și (4) din Constituție privind prioritatea prevederilor tratatelor constitutive ale Uniunii Europene și a celorlalte reglementări comunitare cu caracter obligatoriu față de dispozițiile contrare din legile interne, respectiv obligația aducerii la îndeplinire a obligațiilor rezultate din actul aderării, se convertește într-o veritabilă cauză de neconstituționalitate.

Având în vedere considerentele anterior expuse, solicităm Curții Constituționale să admită prezenta sesizare și să constate că Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 90/2018 privind unele măsuri pentru operaționalizarea Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție (PL-x nr. 533/2018) a fost adoptată cu încălcarea dispozițiilor art. 115 alin. (4), 115 alin. (6), 148 alin. (2) și alin. (4), art.1 alin.(4) și art.1 alin.(5) din Constituția României, republicată.

II.) MOTIVE INTRINSECI DE NECONSTITUȚIONALITATE

1.) La art. II alin.(11) textul este redactat neglijent, neclar, așadar este imprevizibil în interpretarea sa ulterioară și generează o aplicare viitoare impredictibilă. Prima teza și teza a II-a , din alin.(11) a art.II, par a avea un conținut diferit în ceea ce privește competența după materie și persoană a Secției și îndreptățirea Secției de a deține dosarele cauzelor deja soluționate, cauze care au avut drept obiect de soluționare urmărirea penală a infracțiunilor prevăzute de art 88¹, alin.(1) din Legea nr.304/2004.

„(11) De la data operaționalizării Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție, cauzele de competența acesteia, aflate în lucru la Direcția Națională Anticorupție și alte unități de parchet, precum și dosarele cauzelor referitoare la infracțiunile prevăzute de art. 88¹ alin. (1) din Legea nr. 304/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și soluționate până la data acestei operaționalizări se preiau de către aceasta.”

Au conținut normativ diferit sintagmele : „*competențele acesteia*” și „*infracțiunile prevăzute de art.88¹ alin.1*” ? Pentru că așa pare a rezulta, din interpretarea literală a acestui text normativ în ansamblul său! Competența Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție este diferită de conținutul normei prevăzute la art.88 indice 1 alin.(1 din Legea nr.304/2004), deoarece în aceeași frază aparținând textului normativ întâlnim conjuncția „precum” alături de conjuncția „și” formând o sintagmă cu caracter copulativ „precum și” care alături de expresia „dosarele cauzelor” ar adăuga la competența (cu caracter general, adică cauzele aflate în lucru la DNA) a Secției și anumite infracțiuni prevăzute de un anumit articol (88¹ alin.(1) – în speță)!

Invocăm conținutul Deciziei nr.33/2018, decizie pronunțată de CCR ca urmare a sesizării de neconstituționalitate formulată de către 29 senatori ai PNL, precum și de către Înalta Curte de Casație și Justiție.

„102. Noua reglementare pare să înlăture derogarea pe care dispozițiile art. 9 o prevăd în prezent, sub aspectul accesului la o instanță judecătorească de drept comun, și să transfere competența de soluționare a contestațiilor formulate de judecători și procurori împotriva

hotărârilor pronunțate de secțiile Consiliului Superior al Magistraturii, în altă materie decât cea disciplinară, de la plenul Consiliului către o instanță judecătorească, respectiv curtea de apel - secția de contencios administrativ. Însă, în condițiile în care conținutul normei modificate vorbește despre „hotărârile secțiilor“, care pot fi atacate la secția de contencios administrativ a curții de apel, fără ca norma să fie integrată într-un ansamblu de dispoziții din care să rezulte care sunt „secțiile“ care pronunță respectivele hotărâri, redactarea textului legal este viciată de echivoc și imprevizibilitate. Reglementarea ar avea înțeles numai din analiza evoluției conținutului normativ al art. 9, deci exclusiv din interpretarea istorică a normei, însă o atare posibilitate este de neconceput din perspectiva exigențelor de calitate pe care Constituția le stabilește cu privire la o lege în vigoare. Astfel, **Curtea constată că norma, în noua redactare, creează incertitudine** cu privire la emitentul hotărârilor ce pot fi atacate potrivit dispozițiilor acestui articol, nefiind clar dacă este vorba despre secții ale Consiliului Superior al Magistraturii, secții ale unor instanțe de judecată sau secții ale altor organisme sau autorități. 103. Având în vedere aceste aspecte, **Curtea reține că dispozițiile art. 1 pct. 4 aduc atingere art. 1 alin. (5) din Constituție, din perspectiva lipsei de claritate și previzibilitate a legii.**”

Invocăm, de asemenea, Decizia nr.447/2013 a CCR :

„2. Mai mult decât atât, dispozițiile art. 348 alin. (2) din ordonanța de urgență care prevăd aplicarea imediată a acestor dispoziții și pentru procedurile de insolvență aflate în derulare la data intrării sale în vigoare (cu excepția celor prevăzute de art. 183-203) și, implicit, pentru situația descrisă de art. 81 alin. (3) lipsesc norma legală de previzibilitate. Or, art. 1 alin. (5) din Constituție consacră principiul respectării obligatorii a legilor. Pentru a fi respectată de destinatarii săi, **legea trebuie să îndeplinească anumite cerințe de claritate și previzibilitate, astfel încât acești destinatari să își poată adapta în mod corespunzător conduita.** În acest sens, Curtea Constituțională a statuat în jurisprudența sa (de exemplu, Decizia nr. 1 din 11 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 23 ianuarie 2012) că, de principiu, **orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de precis și clar pentru a putea fi aplicat; astfel, formularea cu o precizie suficientă a actului normativ permite persoanelor interesate - care pot apela, la nevoie, la sfatul unui specialist -**

să prevadă într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele speței, consecințele care pot rezulta dintr-un act determinat. Desigur, poate să fie dificil să se redacteze legi de o precizie totală și o anumită suplețe poate chiar să se dovedească de dorit, suplețe care nu trebuie să afecteze însă previzibilitatea legii (a se vedea, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 903 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 584 din 17 august 2010, și Decizia Curții Constituționale nr. 743 din 2 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 579 din 16 august 2011, precum și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului cu privire la care se rețin, spre exemplu, Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza Cantoni împotriva Franței, paragraful 29, Hotărârea din 25 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza Wingrove împotriva Regatului Unit, paragraful 40, Hotărârea din 4 mai 2000, pronunțată în Cauza Rotaru împotriva României, paragraful 55, Hotărârea din 9 noiembrie 2006, pronunțată în Cauza Leempoel & S.A. ED. Cine Revue împotriva Belgiei, paragraful 59). Așadar, **pe lângă neclaritate, dispozițiile legale criticate sunt lipsite și de previzibilitate, ca o condiție esențială a calității și constituționalității normei juridice. 3. Prin urmare, dispozițiile criticate contravin art. 1 alin. (5) din Constituție,...**"

Art. 1 din OUG nr.90/2018 este adoptat cu încălcarea prevederilor Legii 24/2000, respectiv ale art.3 alin.(1) privitor la adoptarea unei OUG, precum și ale art.36 alin.(1) :

„(1) Actele normative trebuie redactate într-un limbaj și stil juridic specific normativ, concis, sobru, clar și precis, care să excludă orice echivoc, cu respectarea strictă a regulilor gramaticale și de ortografie.”

Vă solicităm să constatați că dispozițiile Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.90/2018 privind unele măsuri pentru operaționalizarea Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție sunt neconstituționale deoarece încalcă prevederile art. 1 alin. (4), art.1 alin.(5), art. 61 alin. (1), art. 115 alin. (4), art.115 alin.(6), art. 148 alin. (2) și (4) din Constituția României.

În drept, ne întemeiem sesizarea atât pe dispozițiile art. 133, alin. (3) din Regulamentul Camerei Deputaților, cât și pe dispozițiile art. 15 , alin (1) și (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

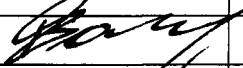

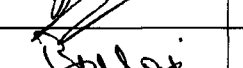

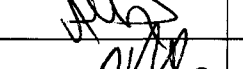

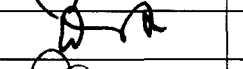
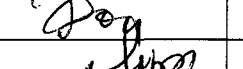
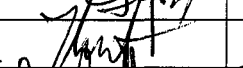
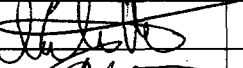
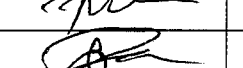
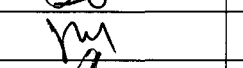
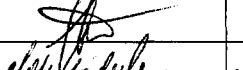
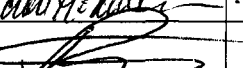
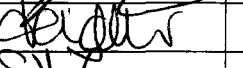
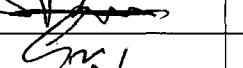
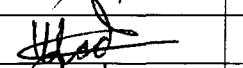
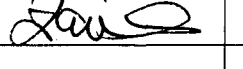
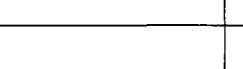

Tabel nominal pentru susținerea sesizării la Curtea Constituțională a Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.90/2018 privind unele măsuri pentru operaționalizarea Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție (PL-x nr. 533/2018)

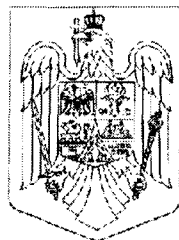
Nr. Crt.	Nume	Semnătura
1.	Turcan Raluca	
2.	Andronache Gabriel	
3.	Achiței Vasile Cristian	
4.	Alexe Costel	
5.	Anastase Roberta Alma	
6.	Ardelean Ben Oni	
7.	Balan Ioan	
8.	Bica Dănuț	
9.	Bodea Marius	
10.	Bode Lucian Nicolae	
11.	Boroianu Robert Aurel	
12.	Buican Cristian	
13.	Bumb Sorin-Ioan	
14.	Calista Mara Daniela	
15.	Cherecheș Florica	
16.	Cherecheș Viorica	
17.	Cozmanciuc Mugur	
18.	Culeafă Mihai	
19.	Cupșa Ioan	
20.	Dobre Victor Paul	

21.	Dobrovie Matei-Adrian	
22.	Fădor Angelica	
23.	Gheorghe Daniel	
24.	Gheorghe Tinel	
25.	Gheorghiu Bogdan	
26.	Ghilea Gavrilă	
27.	Giugea Nicolae	
28.	Gudu Vasile	
29.	Heiuș Lucian	
30.	Huțucă Bogdan Iulian	
31.	Ioniță Antoneta	
32.	Ionescu George	
33.	Leoreanu Laurențiu	
34.	Lungu Tudorița	
35.	Mareș Mara	
36.	Mihalescul Dumitru	
37.	Moldovan Sorin-Dan	
38.	Neagu Nicolae	
39.	Nicoară Romeo Florin	
40.	Olar Corneliu	
41.	Oprea Dumitru	
42.	Oros Nechita-Adrian	
43.	Palăr Ionel	
44.	Pirtea Marilen	
45.	Popescu Pavel	

46.	Popescu Virgil Daniel	
47.	Preda Cezar	
48.	Predoiu Marian-Cătălin	
49.	Prișcă Razvan Sorin	
50.	Raețchi Ovidiu- Alexandru	
51.	Răcuci Claudiu Vasile	
52.	Roman Florin Claudiu	
53.	Romanescu Cristinel	
54.	Săftoiu Ana- Adriana	
55.	Schelean-Somfelean Valeria Diana	
56.	Sitterli Ovidiu-Ioan	
57.	Sighiartău Robert Ionatan	
58.	Stamatian Vasile Florin	
59.	Stroe Ionut Marian	
60.	Șișcu George	
61.	Șovăială Constantin	
62.	Ștefan Ion	
63.	Știrbu Gigel Sorinel	
64.	Trăilă Cristina	
65.	Varga Glad-Aurel	
66.	Varga Vasile	
67.	Vîlceanu Dan	
68.	Voicu Mihai	

Lista susținătorilor sesizării de neconstituționalitate a Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 90/2018 privind unele măsuri pentru operationalizarea Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție (PL-x nr. 90/2018)

NR.	DEPUTAT	SEMNĂTURĂ	PARTID
1.	BARNA ILIE-DAN		USR
2.	BENGA TUDOR-VLAD		USR
3.	BOTEZ MIHAI-CĂTĂLIN		USR
4.	BULAI IULIAN		USR
5.	CHICHIRĂU COSETTE-PAULA		USR
6.	COSMA LAVINIA-CORINA		USR
7.	DAN NICUȘOR-DANIEL		Afiliat USR
8.	DEHELEAN SILVIU		USR
9.	DRULĂ CĂTĂLIN		USR
10.	DURUȘ VLAD-EMANUEL		USR
11.	GHINEA CRISTIAN		USR
12.	ION STELIAN-CRISTIAN		USR
13.	IURIȘNIȚI CRISTINA-IONELA		USR
14.	LUPESCU DUMITRU		USR
15.	MOȘTEANU LIVIU-IONUȚ		USR
16.	NĂSUI CLAUDIU-IULIUS-GAVRIL		USR
17.	POP RAREȘ-TUDOR		USR
18.	POPESCU NICOLAE-DANIEL		USR
19.	PRISNEL ADRIAN-CLAUDIU		USR
20.	PRUNĂ CRISTINA-MĂDĂLINA		USR
21.	RĂDULESCU DAN-RĂZVAN		USR
22.	RODEANU BOGDAN-IONEL		USR
23.	SEIDLER CRISTIAN-GABRIEL		USR
24.	STANCIU-VIZITEU LUCIAN-DANIEL		USR
25.	UNGUREANU EMANUEL-DUMITRU		USR
26.	VLAD SERGIU-COSMIN		USR
27.	ZAINEA CORNEL		USR
28.			
29.			
30.			

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 186 (XXX) — Nr. 862

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 10 octombrie 2018

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
	ORDONANTE ȘI HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
90.	— Ordonanță de urgență privind unele măsuri pentru operaționalizarea Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție	2-3
787.	— Hotărâre privind înscrierea unor bunuri imobile în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului și darea în administrarea Ministerului Apelor și Pădurilor — Regia Națională a Pădurilor — Romsilva	3-5
790.	— Hotărâre privind trecerea din domeniul public în domeniul privat al statului a unor construcții din cadrul unui imobil aflat în administrarea Ministerului Apărării Naționale, situat în comuna Tunari, județul Ilfov, în vederea scoaterii din funcțiune și casării acestora, și pentru modificarea anexei nr. 4 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului	6-7
792.	— Hotărâre pentru actualizarea valorii de inventar a unui imobil din domeniul public al statului și administrarea Ministerului Afacerilor Interne — Inspectoratul Teritorial al Poliției de Frontieră Timișoara și transmiterea acestuia în domeniul public al orașului Deta, județul Timiș, precum și pentru actualizarea anexei nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului	7-8

ORDONANȚE ȘI HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ

privind unele măsuri pentru operaționalizarea Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție

Având în vedere că, potrivit art. III alin. (1) din Legea nr. 207/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, „Secția pentru investigarea infracțiunilor din justiție începe să funcționeze în termen de 3 luni de la data intrării în vigoare a prezentei legi”, respectiv la data de 23 octombrie 2018,

ținând seama că până la acest moment Consiliul Superior al Magistraturii nu a finalizat în termenul legal procedura de operaționalizare a Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție,

luând în considerare faptul că legea prevede expres competența acestei secții de a efectua urmărirea penală pentru infracțiunile săvârșite de judecători și procurori, inclusiv judecătorii și procurorii militari și cei care au calitatea de membri ai Consiliului Superior al Magistraturii, precum și faptul că, începând cu data de 23 octombrie 2018 — data stabilită de lege pentru operaționalizarea secției, Direcția Națională Anticorupție și celelalte parchete nu vor mai avea competența de a efectua urmărirea penală a infracțiunilor săvârșite de aceste persoane, situație care ar afecta în mod grav procedurile judiciare în cauzele ce intră în competența secției și ar putea crea un blocaj instituțional,

ținând cont de faptul că legea în vigoare nu conține norme tranzitorii cu privire la modul concret de operaționalizare a Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție, în cazul depășirii termenului stabilit de Legea nr. 207/2018, fiind necesară adoptarea unor măsuri legislative urgente care să reglementeze o procedură simplă, derogatorie de la art. 88³—88⁵ din Legea nr. 304/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în vederea numirii provizorii a procurorului-șef, a procurorului-șef adjunct și a cel puțin unei treimi din procurorii secției, ceea ce va permite operaționalizarea secției în termenul stabilit de lege, respectiv 23 octombrie 2018,

considerând că situația prezentată mai sus este una extraordinară a cărei reglementare nu poate fi amânată, în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. I. — Alineatul (3) al articolului 88² din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Secția pentru investigarea infracțiunilor din justiție funcționează cu un număr de 15 posturi de procuror.”

Art. II. — (1) Prin derogare de la dispozițiile art. 88³—88⁵ din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, până la finalizarea concursurilor organizate pentru numirea în funcțiile de procuror-șef al Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție și a celor de execuție de procuror în cadrul secției și validarea rezultatelor acestora, funcțiile de procuror-șef și cel puțin o treime din funcțiile de execuție de procuror vor fi exercitate provizoriu de procurori care îndeplinesc condițiile prevăzute de lege pentru numirea în aceste funcții, selectați de comisia de concurs constituită în condițiile art. 88³ alin. (2) din Legea nr. 304/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Selecția candidaților se realizează de comisia de concurs prevăzută la alin. (1) printr-o procedură derulată în cel mult 5 zile calendaristice de la data declanșării acesteia de președintele Consiliului Superior al Magistraturii. Comisia de concurs își desfășoară activitatea în prezența a cel puțin 3 membri.

(3) Candidații pentru funcțiile de conducere și de execuție prevăzute la alin. (1) depun la structura resurse umane a Consiliului Superior al Magistraturii o scrisoare de candidatură însoțită de orice alte înscrisuri considerate relevante de către candidați.

(4) În termen de cel mult 3 zile calendaristice de la primirea listei de candidați din partea structurii resurse umane din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, comisia de concurs verifică îndeplinirea de către candidați a condițiilor prevăzute de lege pentru numirea în aceste funcții și efectuează procedura de selecție a acestora pe baza dosarului de candidatură și a unui interviu. Interviul se transmite în direct, audiovideo, pe pagina de internet a Consiliului Superior al Magistraturii, se înregistrează și se publică pe pagina de internet a Consiliului.

(5) În cazul candidaților pentru funcția de procuror în cadrul Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție, procedura de selecție are în vedere următoarele criterii:

- a) integritatea candidatului;
- b) evaluarea activității ca procuror.

(6) Evaluarea integrității candidaților se face pe baza datelor existente la dosarul profesional, a documentelor depuse de candidat, a modului în care candidatul se raportează la valori precum independența justiției, imparțialitatea magistraților, integritatea și a aspectelor ridicate în cadrul interviului.

(7) Evaluarea activității de procuror se face pe baza ultimului raport de evaluare întocmit și a aspectelor relevante rezultate din susținerea interviului, din analiza documentelor depuse de către candidat, precum și a aspectelor relevante verificabile rezultate din activitatea sa anterioară.

(8) În cazul candidaților pentru funcția de procuror-șef al Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție, procedura de selecție se realizează pe baza celor două criterii prevăzute la alin. (5), precum și a criteriului referitor la competențele

manageriale, gestiunea eficientă a resurselor, capacitatea de a-și asuma decizii și responsabilități, competențele de comunicare și rezistența la stres.

(9) Procurorii selectați pentru numirea în funcția de procuror-șef al Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție și pentru numirea în funcțiile de execuție de procuror în cadrul secției, potrivit dispozițiilor prezentului articol, sunt numiți în funcție de președintele Consiliului Superior al Magistraturii. Procurorul-șef adjunct al Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție este numit de președintele Consiliului Superior al Magistraturii, la propunerea motivată a procurorului-șef secție, dintre procurorii selectați pentru numirea în cadrul secției. La data încetării activității în cadrul Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție, procurorii numiți în condițiile prezentei ordonanțe de urgență revin la parchetele de unde provin.

(10) În vederea operaționalizării Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție, în termen de 5 zile calendaristice de la intrarea în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție asigură resursele umane și materiale necesare funcționării acesteia, inclusiv personalul auxiliar de specialitate, ofițeri și agenți de poliție judiciară, specialiști și alte categorii de personal.

(11) De la data operaționalizării Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție, cauzele de competența acesteia, aflate în lucru la Direcția Națională Anticorupție și alte unități de parchet, precum și dosarele cauzelor referitoare la infracțiunile prevăzute de art. 88¹ alin. (1) din Legea nr. 304/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și soluționate până la data acestei operaționalizări se preiau de către aceasta.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:
Ministrul justiției,
Tudorel Toader

București, 10 octombrie 2018.
Nr. 90.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind înscrierea unor bunuri imobile în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului și darea în administrarea Ministerului Apelor și Pădurilor — Regia Națională a Pădurilor — Romsilva

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 20 din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 867 alin. (1) și art. 868 din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă înscrierea unor bunuri imobile în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului și darea în administrarea Ministerului Apelor și Pădurilor — Regia Națională a Pădurilor — Romsilva a bunurilor ale căror date de identificare sunt prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Ministerul Apelor și Pădurilor și Ministerul Finanțelor Publice vor opera modificările corespunzătoare în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:
Ministrul apelor și pădurilor,
Ioan Deneș
Ministrul finanțelor publice,
Eugen Orlando Teodorovici

București, 4 octombrie 2018.
Nr. 787.